

Bering Valgmenighed

Aarhusegnens Grundtvigske Valgmenighed

Kirkebladet

Kirken venter tålmodigt på menigheden

2020

Maj - juni

Fra redaktionen

På grund af Covid-19/coronaen, har vi valgt at vente med kirkeblad nr.2.

I stedet har vi i hast skrevet og sat dette blad op, på en weekend. Kommer som digitalt til jer på maillisten og i trykt udgave til resten.

Vi skal beklage at det ikke er i den normale kvalitet, og kan nok heller

ikke undgå at der er skrive-, taste- og stavfejl.

Vi glæder os til vi atter kan udsende gladere budskaber og spændende arrangementer, der kan afholdes, som i de gode gamle dage.

På vegne af præst, bestyrelse og redaktionen
Henning

Orientering om generalforsamlingen

Som det er alle bekendt, måtte vi aflyse den ordinære generalforsamling den 12. marts 2020.

Vi befinder os derfor i ukendt farvand, da vi ikke har kunnet få god-

kendt Valgmenighedens regnskab, budget eller beretning for 2019.

Bestyrelsen har derfor besluttet at bede medlemmerne reservere:

Søndag, den 16. august 2020

Aflysninger i valgmenigheden

Covid-19/Coronaen har desværre medført, at vi har været nødt til at aflyse en del gudstjenester og arrangementer. Så snart vi atter for lov til at åbne kirken, sørger vi for at du får besked.

Ud over gudstjenesterne i april og ind til videre også i maj, annonceret i kirkebladet 1-2020, er følgende arrangementer desværre også blevet

aflyst eller udsat ind til videre:

1. maj: Kirkerengøringen

16. maj: Markedsdagen

24. maj: Udflugten

Vi beklager meget og håber snart, Danmark igen kommer til at fungere.

Med venlig hilsen

Bestyrelsen

Hilsen fra Margrethe

Kære alle.

Måske får vi snart mulighed for at kunne mødes igen i mindre grupper. Vi håber i hvert fald på det. For så kan vi, blandt alt det meget andet vi ser frem til igen at kunne, mødes til gudstjenesterne i Bering Kirke, Skt. Peders.

Nogle af jer har spurgt, om jeg vil sende en prædiken til jer.

Andre fandt, at mit ønske om en "glædelig påske" til alle var lidt for lidt, selv om det var det eneste mulige at sige!

Umiddelbart går jeg ikke ind for, at man skal læse en prædiken. Vi falder alle så let for fristelsen til at sidde med en (i overført betydning) rød kuglepen og rette stavfejl og sproglige fejl, undre sig over, hvorfor præsten siger det ene og ikke det andet og så videre. Det har aldrig været meningen med en prædiken.

I det hele taget: vi fejrer vores gudstjenester sammen, en gudstjeneste er en helhed.

En prædiken er blot ét led i en gudstjeneste; den hører ikke engang til

blandt de vigtigste led.

Det gør derimod de bibelske læsninger til den specifikke dag, trosbekendelsen, de to sakramenter: dåbens og nadverens ord og handling og vort fadervor – dernæst kommer salmerne og kollekterne (bønnerne) – og så kan man være heldig, at dagens prædiken kan bidrage til lidt refleksion.

Når jeg nu alligevel sender en prædiken til jer, har jeg derfor valgt at sende én, I har hørt. Vi har været sammen til en gudstjeneste, hvor den hørte med. Det er den prædiken, jeg holdt ved min tiltrædelsesgudstjeneste i Bering. Jeg valgte den, fordi nogle af jer har citeret den og spurgt om ikke, jeg kunne holde den igen.

Lov mig nu, at I gør jer selv den tjeneste at læse dagens tekster og eventuelt også de valgte salmer, hvis I ikke ligefrem har lyst til at synge dem. Og så til sidst: jeg har ikke ændret i manuskriptet. Den står sådan som den er skrevet: til at blive hørt.

Endelig sendes I alle de bedste hilsener med håbet om et snarligt gensyn

Margrethe

Margrethes prædiken

15.s.e.Trinitatis, Bering kirke, 8. september 2013, kl. 10.00.

Gal 5,25 - 6,8; Matt 6,24 - 34

DDS: 3 - 292 - 263 -- 466 - 726

I dag er en ganske særlig dag.

Det er Grundtvigs fødselsdag. Og lige nu står man ovre i Grønnegården på Vartov og afsynger de natio-nale kampsange. De er blevet lidt gamle, grundtvigia-nerne, siges der. Og vi er måske også ved at uddø. Grundtvigianerne har ikke haft det godt med EU og globaliseringen. Men lur mig, om det grundtvigske alligevel ikke har en fremtid. For vi ved noget om frihed, vi sene efterkommere af en romantisk bevægelse. Måske ankommer den fremtid mens vi i mellemtiden synger vore smukke sange om frihed, oplysning og fædreland. Vi tror på, at vi kan synge os ind i fremtiden - mens vi er her - i mellemtiden

Sådan som de gjorde det fra begyndelsen, dengang de sang imod det døde bogstav, åndløsheden - om folkets dybe politiske og åndelige forarmelse.

De sang, vore forfædre, imod den

magt og det ene-vældige herskervælde, som undertrykte det danske folk - hvis dagsorden stort set kun styret af armod og analfabetisme, usselhed og kummer. De sang sig ind i demokrati og frihed - de sang sin ind i folkeoplysning andelsbevægelse og åndens frihed.

Og vi fortsætter med at synge. Vi skal fortsætte. For vi skal ikke bekymre os. Vi skal synge. Synge ånden og troen frem - så vi alle bliver frie - frie som himmelens fugle - og skønne - skønne som markens liljer.

Midt i det bekymrende liv skal vores sang lyde, så vi kan holde op med at bekymre os.

Det er nemt nok *ikke* at bekymre sig - for den, der in-gen bekymring har.

Men det er de færreste af os, der er i den situation. Hvis nogen.

Bekymring har vi. I den grad. Kom, lad os tale om det.

Det er god Grundtvigs tradition, at man fortæller ældgamle fortællinger - myter og historier. Måske er det dén tradition, der kan gå med tiden ind i nutiden og give plads for en stadig grundtvigsk overvejelse om dette menneskeliv.

I fortællingerne fra de græske myter, findes også den om Orfeus.

Han reddede et helt mandskab på et skib fra under-gang med sin sang. Den var så smuk og skøn at han kunne overdøve de lokkende sirener og *deres* uhelds-svangre og dødsbringende sang.

Senere blev han gift med den skønne Eurydike, som han elskede overalt. Hun blev imidlertid dræbt af et slangebids, men Orfeus sang så smukt og fortryllende om sin sorg og den døde hustru, at Hades, her-skeren i dødsriget, gav sig - og lod hende vende tilbage til livet. Orfeus skulle selv hente hende tilbage fra dødsriget - men på den betingelse, at han ikke måtte vende sig om og se hende, før de var nået ind i de levendes land. Det eneste han skulle - var blot at gå *fra dødsriget den lange vej tilbage til livet*.

Lige inden udgangen fra dødsriget, ramte bekymringen ham. Hvad der stak ham, er svært at sige: *Var* hun der - var det *hende* - hvordan så hun ud - kunne han genkende hende? 1000 bekymringer susede gennem hans hovede - og da vendte han sig om, - og mistede for altid sin elskede. Hans bekymring blev til tab - til sorg - til lidelse.

Bekymring kan også blive til overgreb.

Det er en viden, som vi skal skrive os bag øre, for det gælder i alle menneskelige forhold: at bekymringer bliver til overgreb. Det gælder i børneopdragelse, hvor vi ikke lader børnene leve deres liv, det gælder i ægteskaber, hvor vi glad og gerne overtager alt ansvar - alene af bekymring for, at det nu ikke bliver så perfekt, som vi ønsker det. Af bare bekymring sætter vi dem, vi elsker, ud af spillet og henviser dem til en dyster plads i en krog.

Selv i det grundtvigske miljø kan bekymringen med-føre forskelsdannelse. Forskel forstået som klikedannelse. Indre grup-peringer, hvor nogen af os ved bedre end andre. Vi er bekymrede for at det skal være rigtigt. Vi mister troen på, at andre måske også kan vide, hvad der er rigtig grundtvigianisme - og så er der jo dem, der er fødte grundtvigske - og alle os andre, der er kommet til sidenhen. På den måde får vi sat skel og græn-ser imellem os. Til hvis glæde, til gavn for hvem?

Det kan lamme os, når vi hele tiden skal slå efter i den grundtvigske lille tabel, om vi nu også har det hele med. Og bliver vi ved med det, må

vi, som Orfeus og Eurydike, miste livet.

Derfor skal vi grundtvigske heller ikke bekymre os, for vi er ikke uddøde, så længe vi er i live, så længe vi endnu kan synge imod død og undergang og almindelig grå-nivellering.

Bekymring er den sikre vej til at få livet til at visne.

Det er den visse vej mod død og undergang

Men hvordan undgår vi bekymringen?-

Det ligger jo lige for at vi havner i en gold "Laizz-e-faire"-holdning - eller en ubegavet "carpe-diem"-attitude.

Men livet og troen på livet, troen på det godes magt over selvoptagethed og selvcentrerethed giver ingen mening, hvis vi bare lader stå til.

Så er der ikke tale om en ganske og aldeles helt almindelig næstekærlighed. Tror vi, at vi bare skal skrabe til os selv, hver især, i en tro på, at det er os, mig - der har ret til at gribe dagen, lader vi jo alle de andre stå med resterne fra de riges bord. Og gør enhver anden ligeså - så er vi mere end ringe stedt.

Men det er jo nemt sagt. At vi ikke skal bekymre os.

For hvordan lade være med at bekymre sig? Hvem af os kan sige sig fri fra bekymringens svøbe?

Der er kun en vej - og det er tro. For tro kan man kun, når man ikke bekymrer sig. Bekymring er mistillid. Orfeus troede i virkeligheden ikke på det løfte, Hades havde givet ham. Det kan man jo godt forstå. Jeg ved heller ikke, hvor meget jeg ville kunne have troet på det.

Men nu er det ikke Hades, der i dag siger til os, at vi ikke skal bekymre os. Det er ikke dødens gud, men Livets Gud, der siger der.

Det er for livets skyld, at vi skal lægge bekymringerne blot - og bare tro.

Min gamle lærer, Jan Lindhardt formulerede det så-dan: "Jeg - er ikke hoved-personen i mit eget liv, - det er du".

De Nattergale synger: "lad det lig' ". Der kunne vi begynde. Med at lade det ligge ... Dér begynder troen.

Magter vi det? Kan vi det, når vores liv går i stykker? - når jeg vil mig selv og ikke mit ægteskab f.eks., når sygdom ødelægger min krop og indskrænker min muligheder? Kan jeg da "la' det lig' " - kan jeg da lade min næste være hovedpersonen i mit liv?

Når ondskab, selvcentrerethedens syge egoisme, legem-lig sygdom, ja,

når døden tager det fra os, der var vores livsgrundlag - kan vi så "la' det lig' "?

Kan vi?

Kan vi holde fast i at "du" er hovedpersonen i mit liv?

Heller ikke det magter jeg. Jeg magter ikke at miste kon-trollen, jeg dør af det.

Hvad kan vi noget overhovedet - når alt kommer til alt - og vi hænger i en sytråd hen over dødens afgrund?

Vi kan klamre os til "Det levende Ord" - Klamre os til, at vi har hørt, at vi skal leve som himmelens fugle og markens liljer - leve i den tro som vi har fået givet - i og med det dette liv som er blevet os til del. Tilsagt os i vor dåb.

Vi ved / vi hører, at det kun er sådan, livet er - som en tilsigelse til os - en dom over os. Dertil gives os en straf - en straf, der siger os, at: vi *skal* slippe os selv og vort eget - at *vi er dømt til at skulle leve ud af vort væsens rod.*

Vi er dømte - for vi magter det ikke.

Men Gud frikender os. Han tager selv straffen på sig.

Vi lidetroende får alligevel livet givet - ikke fordi vi kan det, eller har fortjent det - men alene som én stor nådes-handling imod os. Vi får den givet - for intet - nådeshandlingen -

for at række den videre - tilgivelsen.

Der er udstedt generel amnesti - også i dag får vi del i den - Amen.

Lad os alle bede:

Vi takker dig, himmelske far, for livet - og for alle livets gaver.

Vi takker dig, fordi du med livet gi'r os hinanden, og for dem, der holder af os og regner med os.

Hjælp os, at vi skønner på det, og gør noget ved det, mens tid er.

Giv os, hvis det er muligt, et varmt hjerte.

Lær os at le, når vi er glade.

Lad os ikke for tit tage glæden fra nogen.

Forbarm dig over os, når vi er skyld i, at andre har det ondt.

Vær os nær, når livet bliver uden mening.

Lad alle som har det svært mærke din nærhed - også når det gælder dronning Margrethe og hele det kongelige hus -

følg og forfølg du hende og os med det gode budskab om dig og din kærlighed, og lad dét blive forkyndt i gode og onde tider.

Amen

Vagtskifte

Ole Ravnholt Sørensen fratræder sin stilling som graver pr. 1. maj 2020.

Det er med stor beklagelse, bestyrelsen har taget til efterretning, at Ole efter godt fem år som graver ved Bering Kirke, har måttet opsige sit job. Men ingen af os kan kæmpe mod fysikken, og Ole har måttet indse, at hans knæ ikke vil mere.

Vi har meget at takke Ole for. Han har fra første dag været en yderst loyal og dygtig medarbejder, hvad enhver kan forvisse sig om ved at gå en tur gennem kirkegården, ligesom vores kirke altid har stået klar, når menigheden har skullet bruge den.

Der er mange jobs i jobbet som graver, og aldrig har vi tvivlet på, at Oles del af arbejderne var udført punktligt.

At Ole så derforuden er et meget behageligt menneske, skal kun nævnes i forbifarten.

Tak for din indsats, Ole. Vi håber fremover at se både dig og Susanne rigtig meget.

Bestyrelsen

Ny graver

Det er os en stor glæde at kunne meddele, at vi har ansat en ny graver i Bering Valgmenighed.

Valget er faldet på Anders Baumann, der er 39 år gammel.

Ole fortsætter i en periode, for at hjælpe Anders godt i gang.

Anders kan træffes på kirkegården.

